

ZUG-LIGETI cserkész

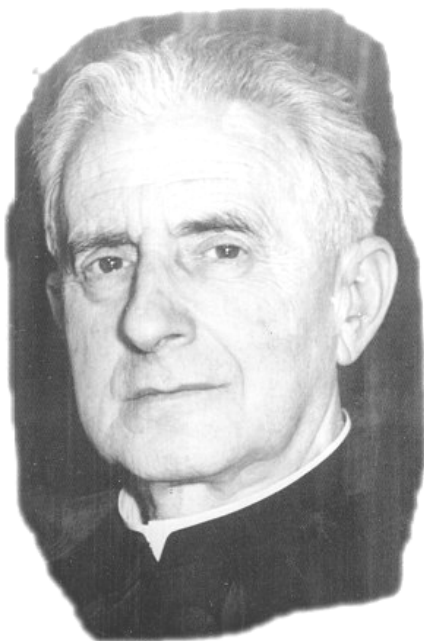
A 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.

Ára: 60 Ft

XII. évf. 4. szám – 2004. április

**"A nagy többség azt várja
tőlünk, hogy megváltoztassuk a
magyar föld színét, mert érzi,
hogy ha mi nem, más ugyan
meg nem változtatja!"**

Sík Sándor 4.oldal

Tartalom:

Szeretni mást	2.o.
8. cserkésztörvény	3.o.
Sík Sándor gondolatai a hazafiságról	4.o.
Világtakarítás	6.o.
Emlékbeszéd okt. 6-ra	7.o.
Kinek a forradalma?	10.o.
Szarvas Gábor	11.o.
Felismered? - versek	12.o.
A közösségről	13.o.
Irodalmi figyelő	15.o.
Húzzad cigány!	15.o.
Ki hogy szokja, úgy ropja	16.o.
Lelki nyugalom	18.o.
Kuktasarak	19.o.
Ki vagyok én?	21.o.
Népdalok	22.o.
Isten éltesen Titeket!	23.o.
Hírdetések	24.o.

Szeretni mást

Szeretni mást annyi,
mint életre kelteni.
A szeretet által soha nem fogsz vétkezni.
Az a bűn, ha nem szeretsz, ha nem elégé szeretsz,
ha rosszul szeretsz.

A szeretet nem érzélem,
hanem akarat.
Akarnod kell minden ember javát,
éspedig teljes erődből.

„Látni sem tudom ezt az alakot!”
Ne ess kétségbe, ellenszenved az
ösztönből fakad.
Nézz szembe vele, ne próbáld letagadni
érzelmeidet.
Fogadd el őszintén, mint próbatételt,
keresd a másikban azt, ami szeretetreméltó...
És azután próbáld meg minden erőddel
a javát akarni.

„Nagyon vonzódok ehhez az emberhez.”
Annál jobb, így legalább könnyebb lesz szeretned.
De ne maradj meg a vonzalomnál.
Amíg még nem döntöttél tudatosan a másik javára, fennforog a veszély,
hogy csak önző kedvtelést keresel benne, ahelyett,
hogy odaadnád magadat neki.

Ne mondd: „már nem szeretem”,
mert ezzel bevallod,
hogy soha nem szeretted igazán.
De ha tovább szereted azt,
aki megcsalt,
aki fájdalmat okozott neked,
akkor igazán szeretsz,
mert az illetőt magát szereted,
és nem a képet, melyet róla alkottál,
vagy a hasznót, amelyet tőle reméltél.

Aki szereti a másikat,
az kezdettől fogva elfogadja olyannak, amilyen most,
amilyen volt és hasonlóképp fenntartás nélkül azt is,
amilyen lesz..

8.

„A cserkész vidám és meggondolt.”

Robert Baden-Powell
(1857-1941)

Ha fogadalomtételen elmondjuk a törvényeket, igyekszem úgy helyezkedni, hogy nekem jusson a nyolcadik. Mindig ez volt a kedvenc törvényem. (Persze nagyon fontos a többi is, hiszen egymást kiegészítve, tízen alkotnak kerek egészt!)

No de miért is pont ez a kedvencem?

Számomra mindig is nagyon fontos volt, hogy ne csak a **„mit”** legyen előtérben. Ugyanilyen lényeges a **„hogyan”** is!

Vidámság nélkül a cserkészmunka csupán kötelességek teljesítése lenne. Szürke lenne, halott. Különben is: ha a cserkészmunka nem okoz örömet, nem boldogítja a benne résztvevőket, akkor valami nagyon nincs vele rendben. Szóval vidámság nélkül a cserkészlet nem lenne cserkészlet.

Ugyanez áll a meggondoltságra is. (Ebben számomra benne foglaltatnak a 'felelősen gondolkodó', 'előrelátó', 'tapintatos', 'bölc' fogalmak is – ti is így értsétek most.) Egy olyan vezetőre senki nem bízna gyerekeket, akiből hiányzik a meggondoltság. Egy (gyakran) meggondolatlan cserkész viselkedése elronthat egy kirándulást, tábor, vagy egy őrs hírét. Szóval meggondoltság nélkül a cserkészlet nem lenne cserkészlet.

A nyolcadik törvényben mégsem az a nagyszerű, hogy a többi törvényben felsorolt **„mit”** meghatározásokhoz hozzátesz két **„hogyan”**-t is. Az benne a szép – és ezért szeretem annyira – mert két látszólag ellentétes dolgot fog egybe. Vidám és meggondolt. Vidám, *de* meggondolt. Vidám, *ugyanakkor* meggondolt. Mindkettőre szükség van, de (és, ugyanakkor) egyik sem mehet a másik rovására.

Na, erre varrjátok gombot!

Nem is olyan nehéz. ☺

Koenig Boldizsár

**„Azt szeretem, aki nevet,
Akinek rózsaszín az arca,
Aki örül, aki kacag,
Aki dalolva megy a harcra.”**

/Sík Sándor: A hajnal szerelmese/

Sík Sándor gondolatai a hazafiságról

Részlet a Nemzeti Nagytáborról című leveléből, melyet nekünk is írt 1926-ban.

Kedves Cserkésztestvéreim!

...A hazafiasság szent tüze (hála Istennek!) lobogó lángokkal ég a magyar cserkészzetben. Magyar jövő épül a tábortüzek körül. De, vajon szolidan épül-e mindenütt? Sziklára épül-e, vagy futóhomokra? Vajon, nem túlságosan hangos-e még, nem túlságosan bőbeszédű-e még, nem túlságosan külsőséges-e még sokszor a mi hazafiságunk? Magabízó beszédeink, fegyvercsörgetős irredenta verseink és nótáink nem kendőzik-e üres cifraságokkal az igazi elszánásnak, a verejtékes köznapi munkát nagy lélekkel vállaló, az egész életet, annak minden legkisebb mozzanatát is lélekkel átítató, mélyebb hazafiságnak hiányát? Hazafiságunk stílusában, egész irredentánk frazeológiájában nem izzik-e még sokkal több természetlen gyűlölet, sokkal több tisztulatlan pogány elem, semhogy az Isten áldását remélhetnénk törekvéseinkre? Az egyénnek vízből és Szentlélektől kell újjászületnie, ha be akar menni az életbe: A nemzeteknek vérből és Szentlélektől kell új életre támadniuk. A vérözön végigzúdult édes, szegény hazánkon: mi, cserkészek, a Szentlélekből való magyar újjászületés szent munkájára esküdtünk fel. Átérezzük-e eléggé, hogy ennél kisebb erő nem segíthet rajtunk? Isten színe előtt járunk-e szüntelen cserkész-munkánkban: Belőle élünk-e, belőle tanítjuk élni az ifjú magyarságot? Jaj nekünk és jaj szegény hazánknak is, ha nem!

Mert ne felejtsetek el és ez legyen ma búcsúszavam hozzátok: amint Kis-Magyarország nem a mi Magyarországunk: a mai hazafiság sem a mi hazafiságunk. A mai társadalom sem a mi társadalmunk.

Aki Nagy-Magyarországot akar teremteni, annak nagyobb magyarnak kell lennie. Annak ellene kell mondania minden hazugságnak, minden frázisnak, minden félségnek és minden pogányságnak. Annak más, külön, tisztább, becsületesebb, egyszerűbb, magyarabb, istenesebb társadalmat kell akarnia: emberebb embert és magyarabb magyart. És aki ezt akar, aki ebben bízik, aki ebben dolgozik, annak úgy kell éreznie magát a mai társadalomban, ahogyan az első keresztények érezhették magukat a római rothadás közepett. Ne tévesszen meg bennünket az a szeretet, az a becézés, amellyel a sajtó és a társadalom körülvette a Nagytábort, mintha mindenestől a magáénak érezne bennünket! A társadalom kell, hogy a magáénak érezzen bennünket, hiszen dolgozunk, de mi nem érezhetjük mindenestől magunkénak ezt a társadalmat! Hiszen, ha megkérdéznék magukat és őszintén felelnének rá: ők maguk is azt szeretik

bennünk, ami őbennük nincsen! A nagyon felületesek kuriózumot, érdekes exotikumot látnak bennünk, a nagy többség öntudatlanul is azt látja köztünk, azt szereti, azt tiszteli a cserkészletben, azt várja a cserkészettől, ami a mai magyarságból oly végzetesen hiányzik: a mély fegyelmet, az önfeláldozó közértelemet, a tisztább erkölcsöt, a magasabb lendülettel az eszményiekben való aktív hitet, a hősiességet, -- szóval: azt várja tőlünk, hogy megváltoztassuk a magyar föld színét, mert érzi, hogy ha mi nem, más ugyan meg nem változtatja!

Mi nem akarhatunk kevesebbet, mint amennyit a nemzet lelke vár tőlünk, mint amennyit édes, romlott hazánk feltámadása követel tőlünk, mint amennyire cserkésztestvérünk, fogadalmunk, lelkünk ösztönöz bennünket!

Ne alkalmazkodjunk lelkünkben ahhoz a társadalomhoz, amelyet mi akarunk átalakítani, különbbé tenni, és amely éppen azt szomjúhozza tőlünk, hogy különbek legyünk nála. Ne legyünk kisebbek önmagunknál! Cserkészintézményünket ne fokozzuk lejjebb, cserkészmunkánkban ne adjuk alább, mint amit a ronsolt haza vár, amit a legmélyebb magyar lelkünk ösztönöz, amire az Úristen mindenható kegyelme rásegít!

Ezt a jó munkát kívánja nektek nagytábori búcsúzóul cserkésztestvéri szeretettel.

SÍK SÁNDOR

Jöjjenek a jobbak

Szomjas szemünk a festő horizonton,
Dobog a mellünk, repes az agyunk,
Nekifeszül a nyíló virradatnak:
A világosság fiai vagyunk.

Ez a rossz világ nem a mi világunk,
Nem emberünk, aki elégedett,
Aki nézheti visszájára jární
A veszekedett világkereket.

Mi belekapunk. Szikrázzék a küllő,
Hadd zuhogjon a lomha, vén kerék,
Hadd pattogjon le jobbra-balra róla
Mi elrozsdálta tiszta tengelyét.

Mi nem tudunk megállni, megpihenni:
Egy törvény dobog a mellünk alatt;
Világgyúró Kéz iratlanul írta:
Az ösztönző isteni Akarat.

Isten akarja: fogja be az ember
Az Igazságnak hámjába esztét,
És engedje, hogy szívét megkelessze
Tízparancsolat és Hegyibeszéd.

Hogy embert lásson emberben az ember,
És ossza meg falatját a falánk,
És egy legyen az Akol és az Ország.
És egy a Miatyánk.

Jöjjön a jobb, és jöjjenek a jobbak,
Akik akarják az Akaratot,
Akik egészet alkotni erősek,
Akik egészen szeretni nagyok!

(Magyar Cserkész, 1932.)

Világtakarítás

Szeptember 18-án, szombaton 9-kor találkoztunk a templom előtt. Sajnos kevesen voltunk körülbelül 40-en. Két részre váltunk. Mi a Hűvösvölgybe mentünk, az erdőben kettesével szedtük zsákokba a szemetet. Találtunk egy betört üvegű rozzant, régi BMW-t. Emellett még egy jó pár „érdekes szemetet” is.

Pl.: -fogkefét

-borotvát

-autógumit

-villanypózna tetejét

A szemétyűjtés közben Ifa szerencsésen egy ingoványba lépett és elsüllyedt az egyik lába. Volt egy-két lány órs és egy pár fiú órs is. Nem is gondoltuk volna, hogy ilyen sok szemetet találunk majd. Úgy látszik az emberek a természetet, és az erdőt szeretik, de nem becsülik eléggé. De legalább mi is segíthettünk, hogy a környezetünk szebb és tisztább legyen. Jó volt és elég sok zsák szemetet tudtunk összeszedni.

Szabi és Kristóf (Séllyei Szabolcs és Bársony Kristóf)

Emlékbeszéd október 6-ra

(Fellelhető a „Szónoklatok nagykönyve iskolaigazgatónak” című kötetben.)

„Folyó hó elsejei magas parancsának mindenben eleget téve, felterjesztem nagyméltóságodnak a végrehajtási záradékkal ellátott hadi törvényszéki ítéleteket, azzal a legalázatosabb megjegyzéssel, hogy Kiss, Vécsey, Aulich, Török, Láhner, Schweidel, Poeltenberg, Nagysándor, Knezic, Leiningen, Dessewffy, Damjanich és Lázár vádlottakon a halálbüntetést ma hajnalban végrehajtották, és az elítéltek közszemlére való kitétele a törvény előírása szerint a mai nap megtörténik.” Ezeket a sorokat Karl Ernst császári és királyi törzshadbíró vetette papírra 1849. október 6-án, Aradon. E sorok címzettje Julius Haynau tábornagy. E két „hivatalnok-katona” tizenhárom ember sorsáról döntött.

Tisztelt Ünneplő Közönség! Kedves Fiatalok!

Ki volt hát ez a tizenhárom ember? És miért zárandokolunk el képzeletben minden esztendőben az aradi vár börtönének éjszakájába, hogy elkísérjük őket utolsó óráikon? Miért idézzük meg újra és újra az aradi vár falának tövében végbement tragédiát? Ki volt ez a tizenhárom ember és miért fontosak számunkra?

Mindenekelőtt hősök voltak, akik az ügyért, a magyar nemzet igaz ügyéért adták oda az életüket. De hát mit jelent hősnek lenni? Nem elcsépelet szó ez ma? Ők mutatták meg nekünk hősnek lenni nagyon könnyű és nagyon nehéz. Könnyű, mert csak meg kell tenni, amit kell. Ők is teljesítették a kötelességüket: védelmezték a magyar szabadságot, gondoskodtak a rájuk bízott emberekről. Nehéz, mert ez néha komoly, rettenetesen komoly következményekkel jár. Az aradi tizenhárom az életével fizetett ezért! Mindazért, amit tettek vállalták a felelősséget. És mindannak, amit a nemzetért tettek az ára a halál volt. Ők pedig megfizették ezt az árat!

Magyarok voltak. De milyen különös és furcsa magyarok! Közülük többen nem is tudtak magyarul. Nem csak a születés jogán lettek magyarokká! Nem csak az állampolgárság vagy a kultúra, meg a hagyományok tették őket azzá! Magyarokká lettek azáltal, hogy életük utolsó percéig dolgoztak, harcoltak azért a a közösségért, amit magyar nemzetnek nevezünk. Magyarokká lettek azáltal, hogy mindhalálig teljesítették esküjüket, amelyet a magyar alkotmányra tettek le.

Katonák voltak, szakmájuk hivatott és avatott mesterei, akik a kor egyik legjobb hadseregét megszalaijtották, s csak a kor legnagyobb hadserege tudott erőt venni rajtuk. Katonák voltak, akik felelősen tették naponta kockára a maguk és az

embereik életét. Katonák voltak, akik mindennél fontosabbnak tartották saját becsületüket és tisztességüket.

Emberek voltak, akik, amikor kellett tudtak halni. Amikor olyan sokan adták oda az életüket a szabadságért, akkor nem fukarkodtak a sajátjukkal. Nem, egyáltalán nem akartak meghalni! Boldog családi életet szerettek volna élni! Mindannyiukat menyasszony, feleség várta otthon, sokukat gyermekek is. Szerették és kedvelték az életet. Utolsó óráit is kiélvezték: egyikük fuvoláján játszotta Edgar utolsó dalát a Lermontovi Luciából, másikuk Vauban-nak az erődítési munkálatokról írt briliáns könyvét olvasgatta, harmadikuk a szép szavú Horatius verseinek vigasztaló szavait választotta társaságul az utolsó éjszakára. Volt, aki családjáért virrasztva imádkozott, s volt, aki tiszta lelkiismeretének tudatában nyugodtan aludt. Azután másnap mindannyian bátran néztek a halál szemébe! Közülük egyről, egyről, akit úgymond kegyelemből ítéltek golyóáltali halálra feljegyzí a szemtanú Teleki Sándor, hogy nem érte halálos sebesülés, amikor a kivégzőosztag a sortűzet leadta rá: „Kiss tábornok állva maradt, a büszke, az ironikus Kiss, aki nem akarta meghazudtolni előkelő modorának hírét. 'Hát én?' - kiálta – 'Rólam megfeledeztek?'” És aztán szemrebbenés nélkül nézett szembe a tiszttel, aki közvetlen közlelől lőtte fejbe. A tábornokok bátorsága az ellenség katonáit is megindította. Újra Teleki szól hozzánk: „És az eső szakadatlanul esett, és az ég egyre borúsabbá lett, és a katonák komoran és magukba szállva vonultak el. Komoran és magukba szállva! Miért? Kell lennie egy órának, egy percnak, melyben az emberi lélek megnyílik az örök, a rendíthetetlen igazság előtt. Nem hiába történik az, hogy eljönnek a hősök, s meghozzák az utolsó és fönséges áldozatot a haza oltárán, odadobván magukat aljas hatalmasságoknak! Ezek az emberek, bármennyire megpuhították is őket a fegyelem vasszigora s a bot ütései: szívökben a becsület és a jog szent tiltakozását rejtik.”

Miért kell nekünk újra és újra felkeresnünk legalább képzeletben Aradot? Illyés Gyula egy versében így ír:

„Ne feledd a tért, ahol elestek ők,
a földet se feledd,
bárhól hulltak el ők, fajtánk hű férfiai, az a föld
szent ügy hős-helye lett.
Mert hol tiszta ügyért, s így lám temiattad –
érted is hulltak el ők:
terül az bárhól, a föld,
rejtelmesen egy terület!
Úgy az övék, hogy már a tied.”

Ezek a szó igazi értelmében hősök, ezek a kitűnő katonák, ezek a derék magyarok és ezek a tiszteletreméltó emberek a mi ügyünkért adták oda az életüket. Az életüket, amit akkor és ott nem menthettek meg, de valamilyen titokzatos módon nekünk ajándékozhatták azt. Nekünk ajándékozhatták – bár akkor úgy tűnt, hogy

értelmetlen volt a haláluk. Akkor úgy nézett ki, hogy az ügyet, a magyar szabadság ügyét, amit olyan lelkesen és odaadással, olyan állhatatossággal és elszántsággal képviseltek, Haynau ott, az aradi sáncároknak velük együtt hantolja el mindörökké. A vértanúk vére azonban különös dolog – az életet táplálja. Nem telt el fél év és megbukott Haynau, és nem telt bele két évtized, s a kiegyezéssel követte őt a történelem süllyesztőjében az abszolutizmus zsarnoksága is, amelynek nevében cselekedett. Végül tehát az aradiak győztek!

Az aradiak, akik mindig velünk vannak. Gondoljuk meg, ha a tizenhárom neve szóba került az elmúlt 155 esztendő olykor ugyancsak vérzivataros időszakában, mindig erőt tudtak adni nekünk. Erőt tudtak adni a provizórium és a legsötétebb Bach korszak éveiben, éppúgy, mint a XX. század legkülönfélébb zsarnokságainak idején. Életük példája most is erőt adhat nekünk. Erőt adhat, hogy érdemes szilárdnak lenni a jóban, és állhatatosnak a kötelesség teljesítésében. Erőt adhat, valahányszor megidézzük azt az aradi éjszakát és hajnalt.

Emlékezzünk tehát rájuk Illyés Gyula szavaival:

„Ne feledd hát a teret, hol bár a lebírt had
bár legutolsó hátvéde ledőlt!
Míg nem felede:

nem nyugszanak ők. Nem holt, nem letiport sereget
emészt el ott – vagy akárhol – a sírhant.
Új hont érlel a föld.”

Szentpály-Juhász Miklós

Kinek a forradalma?

Gondolatok 56 margójára

A negyven nyolc évvel ezelőtt történt események hovatarozása ma is sok vitát vált ki az ünnep közeledtével. A magyar történetírás és egyáltalán a társadalomtudomány nem tudta hová tenni vagy kihez kötni ezt a forradalmat, mikor diktátúra egyik mélypontján hirtelen életre kelt az a fajta polgári gondolkodás, melyet a kommunista hatalmi gépezet 1948-ra végleg elsöpört.

A kérdés az hogy, valóban elsöpörte-e ez a felfordulás azt a gondolkodásmódot, ami szervesen hozzátartozott a magyarság mentalitásához a kiegyezést követő évek óta.

1944-ben valaki nagyot álmodott a messzi Szovjetunióban és úgy gondolta, hogy Magyarországra ráfér a bolsevik átalakítás, az itt élőket meg kell tanítani gondolkodni, cselekedni, mintha csak amnéziás lenne ez a néhány száz éve itt élő nemzet. A háború utáni társadalom- mint minden társadalmi átrendeződés- kitermelte a saját szerencse lovagjait, akik a Kommunista Párt segítségével a nép új nevelői lettek. A hirtelen jött új eszmék nem sok meggyőződéses követőre találtak, de ők mint a népakarat egyedül hiteles birtokosai rákényszeríthették a többiekre zavaros ideológiájukat, és egy olyan gondolkodásmódot ami a legtöbb hazánkfiától idegen volt.

Erre a zavaros és logikátlan rendszerre mondott nemet 1956, ahol egy szerencsés pillanatban egymásra talált mindaz, akiket fizikailag vagy szellemileg bilincsbe vert a hatalom, akik úgy gondolták, hogy nem néznek jó szívvel tükörbe ha még sokáig így kell élniük.

1956 október 23.-ája a szellem ébredésének és a cselekvő merészségnek a napja: egy nap amikor sokan azt merték mondani elég volt! Budapest és vidék több városának a népe barikádokat emelt és elkezdtek harcolni azért, hogy szabadon élhessenek saját hazájukban.

A barikádon harcolt az újpesti munkásgyerek, a félreállított értelmiségi, a fémcsiszoló és a villamosvezető!

Nem folytak magasröptű politikai viták a barikádok népe között, nem féltették saját életüket azok, akik harcoltak. A politikusok kombináltak, napokig hezitáltak az ellenálláson, mások a meghódolás mellett érveltek. Ezek az emberek kevés kivétellel félték: pozíciójukat, vagyonukat, életüket féltették. Pedig a barikások szennyes törmeléke alatt százával feküdtek azok, akik félelem nélkül álltak ki a hazájuk mellett.

1956 dicső napjai az övék voltak, nem a bátor vagy kevésbé bátor politikusoké, nem azé a párté, aki elárulta a forradalmat ellenforradalommal minősítette azt, emberek százait végeztetve ki és magyar családok ezreinek életét törve ismét derékba a Rákosi-korszak rettegései után. Sőt nem is azoké a nyugati államoké, akik nagylelkűen fogadták be a Hazánkból menekülőket.

Ezek a napok annak a szürke embertömegnek a napjai voltak, akik ott voltak a barikádokon amikor kellett!

A kérdés nem az, hogy ki sajátíthatja ki a forradalmat; hanem hogy ki az, aki magáénak érzi annak miértjét.

A politika ma is álmodik, nagy terveket sző, emberekkel sakkozik, kombinál, egy kérdés a fontos, ha a barikádnak szüksége lesz-e majd rád, ott leszel-e?

Néhány hete kiderült, hogy nem mindannyian tudjuk pontosan, ki is volt Szarvas Gábor, akiről utcánkat elnevezték. Íme röviden az élete, munkássága, s hogy mit is köszönhetünk neki. (Olvasd el, hogy a legközelebbi játék már csak a gyorsaságon múljon!)

Szarvas Gábor

nyelvész, az MTA tagja, a Magyar Nyelvőr c. folyóirat megalapítója

1832. március 22-én született a bácskai Adán. A szabadságharc idején nemzetőrnek jelentkezett, de fiatal kora miatt nem vették fel. Ezután a bencés rendbe lépett, de 1852-ben érettségi után otthagyta a rendet és jogász lett. Tanulmányait azonban betegsége miatt abba kellett hagynia. 1858-ban tanár lett Egerben, majd 1860-ban Baján, 1831-től 1869-ig pedig Pozsonyban. Közben letette a tanári vizsgát s 1869-től 1881-ig Pesten volt gimnáziumi tanár.

Országos hírnévre **nyelvészeti** munkásságával tett szert. 1872 -ben, az MTA megbízásából megalapította a - ma is megjelenő - **Magyar Nyelvőr** című folyóiratot, és sikeresen szerkesztette haláláig. A folyóirat célja kettős volt: közzétenni az új nyelvészeti kutatásokat és irányítani a magyar nyelv művelést. Főként az új ortológia jegyében küzdött a nyelvújítás erőltetett alkotásai és az idegenszerű kifejezések ellen. Ebben a küzdelemben nemcsak ő maga vett részt, hanem sok nyelvészt, tanárt, a magyar nyelvtudomány legtehetségesebb munkásait is felsorakoztatott az ügy érdekében.

Eredményes munkássága elismerésül a **Magyar Tudományos Akadémia** levelező, majd rendes tagjává választották.

1879-ben súlyos szembetegség támadta meg, látását teljesen elvesztette, s 1881-ben nyugalomba vonult.

1895. október 12-én halt meg Budapesten. Szobra az Akadémia előtt, a Roosevelttéren áll.

Mennyire vagy otthon a versek között?

Hányat ismersz fel?

1.Ők alusznak szépen, mélyen;
Ébren már csak mi vagyunk.
Ők alusznak s nem álmodnak;
Mi virrasztunk ébren, haj csak
Ébren is mi – *álmodunk*.

2.Nem tudom, miért, meddig
Maradok meg még neked,
De a kezedet fogom
S őrizem a szemedet.

3.„Mi dolog ez, hé, te nagy alható?
Ki vagy te? Kelj fel, s kiálts a keseres
istenedhez, talán ő megkegyelmez!”

4.Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
a kincs, amiért porig égtem.
Itthon vagyok itt e világban,
s már nem vagyok otthon az égben.

5.Szabadon bűn és erény közt
Választhatni, mily nagy eszme,
S tudni mégis, hogy felettünk
Pajzsúl áll Isten kegyelme.

6.Hiszen az útfélen itt-ott
Egy kis virág nekem nyitott:
Azt leszedve,
Mégvolt szívem minden kedve.

7.S az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy aznap ne feleljek, egy kőre léptem én.

8.A cél voltaképpen mi is?
A cél, megszűnt a dicső csatának,
A cél halál, az élet küzdelem,
S az ember célja e küzdelem maga.

9.És minden eltévesztett köszönésben
És minden összetépett levelemben,
És egész elhibázott életemben
Élsz és uralkodol örökkön, Amen.

10.Nem tudtam többé, hogy te vagy-e te,
Vagy áldott csipkebokor drága tested,
Melyben egy isten szállt a földre le,
S lombjából felém az ő lelke reszket?

11.Szerelmedért
Feldúlnám eszemet
És annak minden gondolatját,
S képzelmim édes tartományát;

12.De jaj, csak így jár minden az ég alatt!
Forgó viszonszág járma alatt nyögünk,
Tündér szerencsénk kénye hány-vet,
Játszva emel, s mosolyogva ver le.

13.S annyi bűn szenny s ábrándok dühétől
Tisztuljon meg a vihar hevében,
És hadd jöjjön el Noé bárkája,
Mely egy új világot zár magába.

14.Te lásd meg, ó sors, szenvedő hazámat,
Vérkönnnyel ázva nyög feléd!

/A megoldásokat a lásd később./

Néhány gondolat a közösségről

– a „keddi hittanos” beszélgetés vázlata –

A téma rendkívül aktuális, és ez az aktualitás több síkon is fölmérhető. Az alábbiakban az ember természetét, mai társadalmi helyzetét, valamint a teológia, az Egyház tanításának szempontjait vizsgálva közelíték a problémához. Ezek után pedig megpróbálok fölvetni néhány ötletet a közösség gyakorlati életére vonatkozóan is.

Ha megvizsgáljuk az embert, az emberi személyiséget, azt tapasztaljuk, hogy képtelen egymagában kibontakozni. Ha egy csecsemőt magára hagyunk, elpusztul: nem pusztán fizikai szükségleteinek kielégíthetlensége miatt, de (ha esetleg táplálékhoz juthat) a kapcsolatok hiánya miatt is. Az ember egymagában nem képes tudást szerezni, és elsajátítani az erkölcsi törvényeket; legfőképpen pedig képtelen arra, hogy egészséges és érett személyiséggé váljon. Ezért mondhatjuk, hogy az ember *dialogikus lény*.

Ha körülnézünk napjaink (magyar) valóságában, azt tapasztaljuk, hogy különösen is aktuálissá vált a közösség problémája. A 20. század társadalmi fejlődése, konkrétan a városodás folyamata oda vezetett, hogy megszűntek azok a közösségek, amelyek a korábbi idők embereit természetesen vették körül (törzsek, falvak). A városokban nincsenek ilyenek, pedig az embereknek égető szükségük van erre. A közösségi élet hiánya meg is látszik környezetünk pszichés (sőt akár morális) állapotán. Az egyház azonban közösségi élet egyik utolsó bástyája maradt a társadalomban. Ez azért is fontos, mert alapvető *missziós forrássá* vált: ma ezzel lehetünk a legvonzóbbak a nem hívők számára.

Ha teológiai szempontból vizsgáljuk a kérdést, kiderül, hogy Jézus ebben az esetben is (mint mindenkor) az ember természetes adottságaira épített. Amikor az egységet hangsúlyozta, ezt az ember kiteljesedésének céljából tette. Ez ugyanakkor fontos előírás is volt a részéről. Magányos keresztény nincs (a remeték sem kivételek, csak másképp élik meg ezt az egységet).

A II. vatikáni zsinat (1962–65) óriási lépést tett efelé a modell felé. A korábbi, döntően hierarchikus egyházképet a „communio-egyház” eszméjével cserélte fel, amikor „*Isten népe*”-ként definiálta az Egyházat.

A közösség, ha teológiailag vizsgáljuk, nem pusztán evilági valóság, hanem több annál: a közösség *szentség*. Szentség azért, mert (a szentség definíciójának megfelelően) meg is valósítja azt, amit megmutat. Ez a felmutatott és megvalósított valóság pedig a szeretet, amely végső soron a *Szentháromság szeretetére* utal.

Igen, óriási a méltóságunk, és egyben a felelősségünk is: a keresztény közösségnek a Szentháromság szeretetét, vagyis magát Istent kell megmutatnia a világnak.

Most pedig vessünk néhány pillantást a közösségi élet gyakorlati oldalára! Úgy tűnik, a keresztény közösség egyik legnagyobb kísértése a „szeressük egymást, gyerekek” modell. Hajlamosak vagyunk ugyanis arra, hogy kedvesen mosolyogjunk egymásra, szépeket mondjunk, és úgy tegyünk, mintha minden tökéletes volna, és nem léteznének problémák. Ez azonban nem a valóságról szól, és nem visz közelebb Krisztushoz.

Ha valóban nem csak jól akarjuk érezni magunkat, hanem emberi kibontakozásra törekszünk (akár saját magunkat illetően, akár érezve a mások iránt felelősséget), nem kerülhetjük el, hogy időnként *kihívásokat* adjunk egymásnak. Ez sokféleképpen történhet: szóban, viselkedésünkkel stb. Ezt azonban csak akkor tehetjük, ha ismerjük a kihívás szabályait, pl. hogy nem lehet nagyobb a közöttük lévő kapcsolat erősségénél, és elfogadása nem lehet feltétele a másik iránti szeretetnek (vagyis akkor is hú maradok, ha a másik nem jól reagál a kihívásomra). A kihívások adása és kezelése életünk egyik legfontosabb és legnehezebb tanulási folyamata, egyben azonban bármilyen mély kapcsolat létrejöttének feltétele is.

A közösségi élet másik gyakorlati pillére a jó kommunikáció. Ennek sok aspektusából most kettőt emelnék ki. Az első, hogy megtanuljunk egyre mélyebb szinten beszélgetni. A szintek a következőképpen írhatók le: a legfelszínebb a tőlünk független tényekről való kommunikáció (időjárás), ennél többet mondunk magunkról a velünk megesett történések elbeszélésével, majd véleményünk közlésével. A beszélgetés legmélyebb szintje az, ha képessé válunk arra, hogy *érzelmeinket* is megosszuk a másikkal. Vannak olyan témák is, amelyek különösen nehéznek bizonyulnak bármiféle beszélgetésben: ilyenek az anyagi javakhoz való viszonyulás, az egészség és betegség, valamint az istenkapcsolat, imádság kérdései. Ha megtanulunk ezekről valóban mélyen beszélgetni, az közösségi kapcsolataink igazi komolyságát mutatja.

Az utolsó, de nagyon fontos szempont, hogy a közösség akkor lehet életképes, ha *célja* van: ha tagjai „nem egymásra, hanem egy irányba néznek”. Keresztény közösségünk nem alapulhat pusztán arra, hogy jól érezzük magunkat együtt. Ha igazán fejlődni akarunk, ezt csak az önmagunkon való túllépés által tehetjük. Ez a szüntelen „ön-felülmúlás” visz minket igazán közel egymáshoz és Jézushoz.

Irodalom:

Buber, Martin: Én és te

Nemes Ödön: Boldog közösségi életre vezető út azok számára, akik barátok az Urban

Tomka Ferenc: Új evangelizáció

A témával foglalkozó fontos mű:

Vanier, Jean: A közösség

Irodalmi figyelő

VARRÓ DÁNIEL:

RANDI

Kimondok minden mondhatót
(a fecsegésben annyi báj van),
de bárcsak arra volna mód,
hogy mibenlétem konstatáljam.

Meg a te mibenlétedet.
A csikos kabátot, a kesztyűt,
a szipli-szeplős részeket
a soha-már-be-nem rekesztjük

röhincselések tetején
(hogy nem potyog nyakadra egy sem?)
vagy azt, hogy ez a te meg én
végsősoron mit is jelentsen.

Hogy a sok puszból mi lett.
Hogy van-e közös mibenlétünk.
Hogy véletlenül vagy direkt
van az, ha egy ütemre lépünk.

Hogy akkor ez most szerelem
(tudod, a soha-el-nem-válunk
én-csak-veled-te-csak-velem)
vagy egyszerűen csak úgy járunk?

mi

Húz - zad ci - gány mind - ad - dig, mind - ad - dig, de mind - ad - dig, míg a pen - dely lan - gal - lig, de

4

lan - gal - lig. Húz - zad ci - gány mind - ad - dig, ej - de mind - ad - dig,

7

míg a pen - dely lan - gal - lig, de lan - gal - lig.

Gyere rózsám, gyere itt, gyere ide, gyere itt,
Hadd mondok én valamit, de valamit.
Nem mondok én egyebet, hej de egyebet,
Csak hogy szeress engemet, de engemet.

Gyere rózsám, gyere már, gyere ide, gyere már,
Me a szívem Téged vár, de téged vár.
Téged óhajt, téged vár, ej, de téged vár,
Míg a nap az egen jár, az egen jár.

Hegy megett a szakadék, hegy megett a szakadék,
Véled összeakadék, de akadék.
Ha megunom magamat, hej de magamat,
Kitöröm a nyakamat, a nyakamat.

„Ki hogy szokja, úgy ropja”

Mindszent hava

Neszmély

Bizonyára nem mondunk sok újdonságot azzal, hogy az október elsősorban a szüret ideje volt mindenhol –ahogy persze most is. A parasztgazdaságokban a szüret tulajdonképpen kölcsönös segítséggel végzett társasmunka. Ilyenkor a gazda és családja a meghívott segítőkkel együtt szüretel, akiket aztán vendégül lát étellel-itallal, szőlővel, musttal stb. A 19-20. századtól kezdve terjedtek el a szüreti felvonulások. A szüretkezdés időpontja eltérő, de általában valamilyen jeles naphoz (Teréz napja-okt. 15.; Vendel napja-okt.20.; Orsolya napja-okt. 21. vagy Simon-Júdás napja-okt. 28.) kötődik.

Az idén augusztusban néprajzi gyűjtésen vettünk részt Neszmély (borász)faluban (Komárom-Esztergom megye). Nagyon nagy élmény volt járni egy héten át a falut, bekopogtatni házakba, hívatlanul beférközni öreg nénik és bácsik bizalmába (☺) és közben rengeteg megőrzött „titkot” kitudni tőlük.

Kedvencünk, Z. Józsi bácsi -aki a végére nagyon a szívemhez nőtt- a falu legidősebb lakója (95 éves!!!) volt. Nos, a falu lakóitól összegyűjtött borászáttal, pincékkel és szürettel kapcsolatos dolgokat olvashatjátok most itt (hozzá kell tenni, hogy sajnos a vártnál azért kevesebb dologra emlékeztek a helybéliek a szüreti szokásokkal kapcsolatban, így az alábbiak inkább csak nagyvonalú körvonalai az egykori szokásoknak, hagyományoknak....meg hát hivatalosan én nem ebben a témában gyűjtöttem, ez csak amolyan adalék volt a beszélgetésekben).

Neszmélyen a szüret egyes helyeken családi dolog volt. Nem hívtak senkit, se rokont, se szomszédot, csak úgy családon belül oldották meg a szőlő szüretelését, általában egy nap alatt. Mellesleg, szinte minden családnak volt szőlője és pincéje, vagy a háznál, vagy kint a hegyen („Meleges”, „Akasztó-hegy” „Sertés-völgy” stb.). Természetesen a gyakoribb a kalákában végzett szüret volt. Egyik nap az egyik gazdához mentek segíteni, másik nap a másikhoz. A gazda családja gondoskodott a segítők vendégül látásáról: napközben hideget ettek és

sok-sok bort ittak, s este valami jó zsíros-húsos kaját főztek, pl. pörköltet, hogy lenyomassák a sok bort. A szüret alatt és főként este jó hangulat volt, nótáztak, mulattak. Volt a faluban egy citerás –Vidli Berci- és egy hegedűs, és ők jártak ki a pincékhez zenélni az ilyen nótázásokkor. Természetesen itt is volt szüreti felvonulás és szüreti bál is. Az 1920-30-as években volt kisbíró is a faluban, aki kidobolta a hirdetményeket, így kidobolta a bál időpontját is. A bált a falu szervezte. Felvonult egy szekéren a parasztbanda (ők nem neszmiélyiek voltak, hanem szomszéd falubeli, vagy városi banda)és aztán kezdődött a mulatság egy szőlőkkal gazdagon feldíszített teremben. A felaggatott szőlőkből lehetett lopkodni, de, ha elkapták őket, sokat kellett fizetni (a tipikusan ismert szőlőlopás játékos szokása ez, amikor a kinevezett „csőszlegények, csőszleányok” „őrzik” a szőlőt a „tolvajok” elől). Ami érdekes, hogy Neszmélyen a bálban semmiféle ennivaló nem volt, csak bort ittak és szőlőt ettek.

Nos, ennyi fért bele, annyit azért még megjegyezhetünk, hogy a szüret mellett egy másik fontos társasmunka is kezdetét vette ebben a hónapban, ez pedig a kukoricafosztás, vagy *máléhántás*. Kiváló alkalma volt a mesélésnek, mely a XX. századig még elevenen élt. „Ott aztán vót cirkusz, amikor találtak egy-egy üszkös kukoricát, az jó fekete, azzal jó kikenték a lányokat. Úgy kikenték sokszor, hogy ölig vót kimosdani.” (Sopron vm.). Inatelkén pedig szokás volt azt játszani, hogy a kukoricahajat egymás fejére tették. Ilyenkor mindenki a fejéhez kapott, hogy nem-e az ő fején van a *golyafészek*.

Pszáhi (Endrődy Judit)

A versek megfjtései:

- 1.Vajda János: A virrasztók
- 2.Ady Endre: Őrizem a szemed
- 3.Babits Mihály: Jónás könyve
- 4.Kosztolányi Dezső: Boldog, szomorú dal
- 5.Madách Imre: Az ember tragédiája
- 6.Arany János: Epilogus
- 7.Radnóti Miklós: Nem tudhatom

- 8.Madách Imre: Az ember tragédiája
- 9.Juhász Gyula: Anna örök
- 10.Tóth Árpád: Esti sugárkoszorú
- 11.Vörösmarty Mihály: Ábránd
- 12.Berzsenyi Dániel: A magyarokhoz I.
- 13.Vörösmarty Mihály: A vén cigány
- 14.Kölcsy Ferenc: Zrínyi második éneke

Tíz törvény a lelki nyugalom eléréséhez

- 1.Ma megkísérlem úgy átélni a napot, hogy nem akarom egyszerre megoldani életem minden problémáját.
- 2.Ma igen nagy figyelmet fordítok szavaimra: senkit sem bírálok, sőt arra sem törekszem, hogy másokat helyreigazítsak vagy kijavítsak, csak magamat.
- 3.Ma boldog leszek abban a tudatban, hogy boldogságra születtem... nemcsak a másvilági, hanem az evilági boldogságra is.
- 4.Ma alkalmazkodom a körülményekhez anélkül, hogy megkívánnám: a körülmények alkalmazkodjanak az én kívánságaimhoz.
- 5.Ma tíz percet szánok az időmből egy jó olvasmányra; amint a táplálék a testi élethez, a jó közérzethez, a jó olvasmány a lelki élethez szükséges.
- 6.Ma elvégzem a napi jótettet, és senkinek sem dicsekszem vele.
- 7.Ma olyasmit teszek, amihez semmi kedvem sincsen, ha gondolataimban sértődöttnek érezném magam, gondoskodom róla, hogy senki se vegye észre.
- 8.Ma új részletes programot állítok össze. Talán nem ragaszkodom hozzá pontosan, de megfogalmazom. És két rossztól tartózkodom: a hajszától és a határozatlanságtól.
- 9.Szilárdan hiszek – akkor is, ha a tények az ellenkezőjét mutatják – abban, hogy az isteni Gondviselés úgy törődik velem, mintha egyedül volnék a világon.
- 10.Ma nem félek és különösen örülök mindennek, ami szép és hiszek a jószágban. Nekem adatott meg, hogy tizenkét órán át jót tegyek.

Kuktasarok

Azt hiszem, sokan vagyunk úgy, hogy a csapattáborban könnyen elkészítjük a vacsorát, s általában igen jól sikerül. Aztán mikor haza jövünk, ismét távol áll tőlünk a főzés tudománya. S hogy miért van ez így? Talán csak mert a táborban van merszünk csinálni, bátran neki állunk, s eszünkbe sem jut, hogy elronthatjuk, vagy mert nem kell vastag szakácskönyveket fellapozni, hanem megkapjuk kis papíron, vagy szóban, néhány mondatban, hogy hogyan kell elkészíteni. Éppen ezért arra gondoltunk, hogy a mostani számban nem sütemények receptjeit kapjátok meg, hanem az idei tábori vacsorák elkészítési módjait, ugyan úgy ahogyan azokat nyáron kaptátok. S talán így segíteni tudunk, hogy a nyárra vissza emlékezve, otthon is könnyedén megfőzzetek egy ebédet!

Sok jókedvet hozzá! És jó étvágyat!

Az idei csapattábori ételek receptjei:

Zöldborsó főzelék, virsli

Elkészítés:

A forró olajba belerakod a lisztet, folyamatosan keverd el, majd, ha a liszt megpirult (halvány zsemleszínben pompázik), húzd le a tűzről és folyamatos kevergetés mellett a borsó levével öntsd fel, s egy-két percre kis tűzön melegítsd, majd rakd bele a borsót, s ízlés szerint (ha túl sűrű) egy kis tejjel hígítható. Ezt forrald fel (gyk: kevergesd, mert különben odaég!!!) E közben ízesíthető sóval, vegetával. S ha egy percre forr a finom vacsi szedd le a tűzről!! A virslit vagy főzd meg, vagy serpenyőben olajon süsd ki.

Paprikás krumpli

Elkészítés:

A hagymát megpucoljuk, apró kockákra vágjuk, majd a forró olajon megpirítjuk, hozzáadjuk a karikákra vágott kolbászt, ha a kolbász már kicsit megsült ráöntjük a hámozott, *apróra* kockázott krumplit (jó, ha apró, mert gyorsabban megfő!!) 3-4 percre fonnyasztjuk, majd a tűzről leszedve hozzá keverjük a pirospaprikát, felöntjük vízzel, annyiival, hogy a krumplit ellepje, sóval, borssal, vegetával ízesítjük, majd beledobjuk a paprikát, paradicsomot (félbevágva). Addig főzzük, míg a krumpli meg nem puhul (szinte szét nem fő).

Zöldség leves

Elkészítés:

Olajon megpirítjuk az apró kockára vágott hagymát, hozzáadjuk a feldarabolt zöldségeket, megsózzuk, megvegetázzuk, kb. 5 percig pároljuk, kevergetés közben, majd vízzel felengedjük, ha felforrt hozzáadjuk a rizst, az apróra vágott petrezselyemzöldet, s a zöldségeket puhára főzzük.

Makaróni

Elkészítés:

A vízbe 2 csapott kiskanálnyi sót és egy evőkanálnyi olajat beleteszünk, majd felforraljuk, s amikor lobogva forr, beletesszük a tésztát, s ha megpuhult, leszűrjük.

Az apróra vágott hagymát forró olajon megpirítjuk, majd hozzáadjuk a feldarabolt lönchúst.

Amíg a lönchús szét nem esik, **folyamatos kevergetés közben** pároljuk. Ehhez hozzákeverjük a paradicsompürét, kis vízzel és ketchuppal hígítjuk (**folyamatos kevergetés közben**), s hozzáadjuk a fűszereket, s 1-2 percig főzzük.

Tejfölös gomba, petrezselymes burgonyával

Elkészítés:

A felkockázott krumplit sós vízben puhára főzzük, leszűrjük, majd meghintjük az apróra vágott petrezselyemmel.

Eközben a gombát alaposan megmossuk, apró kockákra vágjuk, s a hagymát is apróra szeljük.

A hagymát forró olajon megpirítjuk, majd hozzáadjuk a gombát, megsózzuk, s kevergetés közben, míg a gomba össze nem esik pároljuk. Ez alatt a tejfölt a lisztel simára keverjük, majd hozzáadjuk a fűszereket, s ráöntjük a gombára, és felforraljuk.

Zöldbab főzelék főtt tojással

Elkészítés:

Az apróra vágott hagymát olajon megpirítjuk, a lisztet hozzáadjuk, ezt is egy kicsit pirítjuk, majd a tűzről levéve felengedjük **folyamatos kevergetés közben** a bab levével. Visszatesszük a tűzre, felforraljuk, megsózzuk, vegetázzuk, ha túl sűrű lett tejjel és vízzel lehet hígítani.

A tojásokat megfőzzük, s tálaljuk a vacsit.

Tejfölös krumpli, párizsi

Elkészítés:

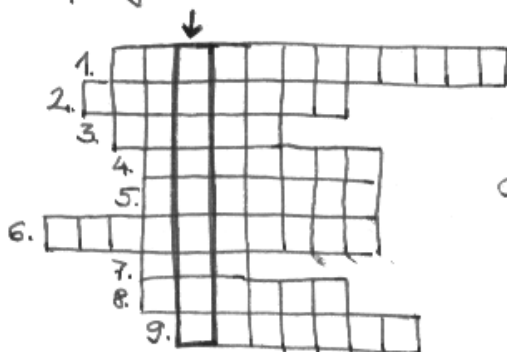
A kockára vágott krumplit, babérlevelet sós, borsos (12 szem bors) vízben megfőzzük, majd leszűrjük. A párizsit forró olajban rövid ideig kisütjük. A párizsit és a krumplit összekeverjük a tejföllel, s fűszerezzük.

" Ki vagyokén ? "

Az alábbi rejtvény helyes megfejtői között értékes nyereményt sorsolunk ki.

A megfejtést szabadon kell közölni a Zugcserkész szerkesztőségével.

A sorsolás időpontja: október 17.

1. Zárt helyen lévő, nem mozgó kerékpár.
2. Ruhát lehet vele készíteni.
3. Pici, piros gyümölcs.
4. Négy lábú állaton vágat.
5. Afrikai növényevő állat.
6. Zenészek ezen tartják a "füzetüket".
7. Párbaj... , sportág.
8. Elefántnak van ilyen.
9. A Szahara is ez.

Összesen nyolcan vagyunk az Őrsben, a Szent Jakab rajba tartozunk. Már három tábor a hátunk mögött van, ez az utolsó évünk kiscserkészként. A tagok: Zsuzsi, Bori, Aliz, Detti, Ika, Barbi, Tiki és Szilvi.

Népdalok

A Zugcserkész e havi számába is két hagyományos BLCsCs-s ének került. Az "Erdő, erdő" talán az egyik legismertebb énekünk, de talán a fiatalabbak még nem tudják az összes versszakát. Próbáltam tehát egy teljes gyűjteményt adni. Ebből BLCsCs-s körben, tábortüzeknél, itt-ott, általában csak az első hetet szoktuk énekelni

Az énekek lejegyzése az egyszerűség kedvéért C-dúrban történt. Így, kedves olvasó, nem kell előjegyzésekkel bíbelődnöd: a megadott szolmizációs hangról (mí) kezdve könnyedén leénekelhető mindkét ének.

Az egyik éneket rögtön itt olvashatod, a másik el van rejtve a Zugcserkész egy másik pontján.

Erdő, erdő, kerek erdő

mi

Er - dő, er - dő, ke - rek er - dő, de szép ma - dár lak - ja ket - tő:

5

Kék a lá - ba, zöld a szár - nya, pi - ros a ba - bám or - cá - ja.

Olyan piros, mint a vér,
Tőlem gyakran csókot kér.
De én bizony nem adok,
Inkább jól megátkozlak:

Kilenc fiad néma legyen,
A tizedik leány legyen,
Az is olyan csalfa legyen,
Ország-világ híre legyen!

Kinek nem jó itt lenn lakni,
Menjen Mennyországba lakni!
Építsen az égre házat,
Hogy ne érje semmi bánat.

Építsen az ég színére,
Hogy ne érje semmi féle...
Építsen az égre házat
Hogy ne érje semmi bánat!

Kinek nincsen szeretője,
Menjen ki a zöld erdőbe,
Írja fel egy falevélre,
M'ért nincs néki szeretője.

Verd meg Isten azt a helyet,
Ahol az én rózsám termett.
Hogy ne teremjen több rózsát,
Bús szívem szomorítóját.

Nézd meg rózsám, mit mutatok,
Milyen szép lányt táncoltatok.
Egyenesebb a nádszálnál,
Szébb a csokros ibolyánál.

Isten éltesse Titeket!

Névnaposaink:

Születésnaposaink:

Makos Nusi	október 1.
Horváth Sarolt	október 2.
Klemm Árpád	október 5.
Móricz Dénes	október 9.
Kováts Brigitta	október 11.
Bujanovics Eduárd	október 13.
Némethy Kálmán	október 13.
Hemrik Orsolya	október 21.

Gerencsér Máté	október 2.
Bársony Szabolcs	október 4.
Lontai Livia	október 4.
Surján László	október 4.
Surján Péter	október 5.
Tuller Gábor	október 5.
Fogarassy Zsolt	október 9.
Kovács Adél	október 13.
Penner Orsolya	október 13.
Sarkadi Richárd	október 13.
Petainek Tibor	október 15.
Szabadka Zsuzsi	október 15.
Zámbó Katalin	október 21.
Bujanovics Eduárd	október 22.
Wittke Dániel	október 22.

Hirdetések

IV., Moldvai csángó tájnap

Visegrád, 2004. október 16., a regösbál előtt, délelőtt 10:00-tól du. 18-ig az idei évad első regös tájnapja!

Szeretettel várunk kicsit és nagyot a Regös Tájnapok rendezvénysorozat negyedik alkalmára, ahol életre kelnek a MOLDVAI CSÁNGÓK hagyományai!

Ízelítő a programból:

- egész napos kézműves
- tánctanítás
- muzsikál a Berszán
- előadások
- népi játékok kicsiknek a porontypászorokkal
- októberi csángó népszokások felelevenítése

Helyszín: Visegrád, Rév u. 2.

Belépő: 400 Ft, jelentkezés a helyszínen.

További információ: Endrődi Judit, pszahi@freemail.hu, (20) 512-6776

Országos Regösbál

2004. Október 16., Visegrád

Este 7-től hajnalig muzsikál a Téka (magyarországi és erdélyi tájegységek táncai) és a Berszán (moldvai).

- Fellép és táncot tanít: Bartók Táncegyüttes
- ottalvási lehetőség mindenkinek
- virsli
- tűzgyújtás éjfélkor és moldvai táncház a Berszánnal
- feketetavi vásár (és vásárfia)

Helyszín: Visegrád, Rév u. 2.

További információ: Watzek István, iwatzek@univet.hu, (30) 402-7074

<i>Zugcserkész, a 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja</i>	
Szerkesztő	Bodonovich Katalin (kanka-lin@freemail.hu)
Tördelőszerkesztő	Gerencsér Balázs (gebaboy@cs.elte.hu)
Példányonkénti ár:	60 Ft
Példányszám:	100 db
Megjelenik:	Minden hónap első vasárnapján